



PLÁTEK

Číslo: 2

Rok: 2017

Reportáže z akcí:
Školní výlety
You Dream We Run
Exkurze do Vídně
Školní parlament
Ze zákulisí divadel



*Krásné prožití prázdnin přeje
redakce Plátku!*

Vážení učitelé, spolužáci a kamarádi,

konec školního roku je nenávratně tu a nám, devátákům, nezbyvá nic jiného, než abychom se rozloučili. Vy všichni se tu zase jistě v září sejdete, ale my, žáci devátých tříd, spolu do stejných lavic již nikdy nezasedneme. Do svého posledního článku v tomto časopise jsem si pro vás přichystala svoje poznámky, postřehy a tipy pro mladší spolužáky. Myslím, že by bylo fajn se o ně podělit. Když ne teď, tak kdy, že?

- Nikdy nevyhazujte boty z okna za deště.
- To stejné platí i o tužkách a papírových vlašťovkách. Pan školník a paní učitelky obvykle moc nadšení nejsou.
- Je zbytečné učit se v oboře. První dojem může zmást, ale opravdu tam ticho není. Buď narazíte na pejskaře, líbající se páry nebo hyperaktivní vřískající děti. Naděje na dobrou známku jsou rozmetány v prach.
- Při obíhání kolem tělocvičny a při vytrvalostním běhu se dá trasa celkem dobře zkrátit, ale nedoporučuji vám to, neboť pravděpodobně zakopnete, nebo ještě pravděpodobněji vás někdo nachytá. A věřte mi, opravdu pak není příjemné běhat celou osmičku znovu.
- Pokud mám zůstat u toho tělocviků, ještě zmíním jednu věc – při rozběhávání se na začátku hodiny nemluvte, jinak budete běhat opravdu dlouho. Nic moc zábavného, to vám povím.
- Chyběl nám automat na kafe. Zkuste s tím něco udělat.
- Léto přichází a s ním i spousta zamilovaných párů vodících se v oboře za ruce. My, single, si vystačíme se svým telefonem a sluchátky. Hudba je lék, přátelé!
- Někdy mám chuť si vypůjčit koloběžku paní učitelky Nedomové a odjet někam pryč.
- Nulté hodiny jsou dílo pekelné, ale chodte do nich včas, ať nemáte zbytečné problémy.
- Vždy mi přišlo, že se za pět minut přestávky nedá nic stihnout. Teď se stihám nasvačit, dopsat úkol, naučit se na test a ještě si zaběhat na chodbě maraton.
- Pokud se vám ve škole někdo líbí, nedávejte to najevo, pokud nechcete, aby se o vás psalo.
- Ve třídě si nesedejte do poslední lavice, skončíte totiž v první.

Na závěr chci říct, že se mi po této škole bude stýskat, i když se neskutečně těším na nový začátek na střední škole. Většina z vás mi bude chybět, ale těším se na nové spolužáky. Změna je život a je potřeba to vzít tak, jak to je. Doufám, že se vedení Plátku příští rok ujme někdo spolehlivý a že bude tento časopis pokračovat i nadále, i když o tom nepochybuji. Takže osmáci – boj o trůn je váš!

Gabriela Vlachová, 9. B

Z parlamentu

Školní rok už je za námi a tím také končí naše práce v parlamentu. Scházeli jsme se nejméně 1x měsíčně, a pokud jsme pro vás připravovali nějaké akce i častěji. Uskutečnily se pod názvy Fantasy den, Pan Podzim, Winter cup, Soutěž o nejdelší pomlázku a nejkrásněji nazdobené velikonoční vajíčko. Dá se říct, že se vydařily a zapojili se do nich žáci z obou stupňů.

Naše poslední schůze se konala 5. června. Při hodnocení celého roku byla vyzdvížena práce Lukáše Kocho, předsedy parlamentu, a Radka Mikuly, místopředsedy. Probírali jsme zde také nápady pro práci parlamentu na další roky. Říkali jsme si, že by se do parlamentu měli vybírat žáci, kteří sem chtějí chodit a podílet se na akcích. Práce v parlamentu není jednoduchá. Schůze se konají před vyučováním a nikomu se brzo ráno asi moc vstávat nechce. Mluvili jsme o tom, že by příští členové parlamentu mohli mít nějaké výhody, tzv. „divoké karty“. To už ale necháme na zvážení členům po volbách. Nakonec pan ředitel poděkoval všem za celoroční práci.

Letos jsme za odměnu jeli na výlet opět do Laser Game v Brně. Kromě toho jsme navštívili i brněnskou radnici a vystoupali na věž. Výletu se zúčastnilo 19 žáků. Po Brně nás prováděl Lukáš Koch. Výlet jsme si užili a kvůli opravě hlavního vlakového nádraží jsme jeli i „šalinou“. Někteří žáci nám prozradili, že to pro ně bylo poprvé.

Přeji všem krásné prázdniny.

Kamila Vyskočilová, 9. A

Týden devátáků z pohledu Kleopatry

Týden devátáků - někteří z mých řad jej přejmenovali na Svátek všech devátáků - by se dal zařadit mezi jakési tradice na naší škole. Jde o akci, při které se my, "nejrozumnější a nejvyspělejší osoby na této škole", máme šanci předvést v tom nejlepším světle a ukázat ostatním, že těch devět let strávených v lavicích této školy nepřišlo na zmar. Při této příležitosti jsem ukořistila post vedoucího týmu, za což jsem byla vděčná. Letos jsme obdrželi téma „Starověký Egypt“. V článku bych vám chtěla popsat, jak jsme kráčeli po časové ose dějin do starobylého Egypta a jako experti pronikali do jeho tajů. Co nám probíhalo hlavou?

První dojmy po přečtení zadaných úkolů by se daly citovat jednou větou, která zazněla z úst mé kamarádky: „Je mi z toho zle.“ Musím uznat, že tato věta vystihla pocity všech členek mé skupiny (byly jsme dívčí skupina), neboť úkolů bylo opravdu hodně. I v tom však byla jistá výhoda, neboť různorodost úkolů byla opravdu velká a brzy jsme zjistily, že každá z nás se hodí na něco jiného. Někdo na modely, někdo na divadlo, někdo na tvorbu kostýmů, které naše skupina měla snad jako jediná. Musím říct, že díky této vychytávce se mi soustředilo na téma mnohem lépe. No, kdo by se nechtěl přetělit v Kleopatru? :) I přesto však zastávám ten názor, že nejdůležitější byla spolupráce a dobrá pracovní atmosféra, s čímž naše skupina neměla nejmenší problém. Naše práce se střídala s neustálým vtipkováním a příjemným kecáním u kafečka, a to doslova, neboť jsem doma ukořistila rychlovarnou konvici. :D

Na splnění úkolů jsem s děvčaty měla týden. Ačkoliv jsme pracovaly opravdu tvrdě, někdy dokonce i přes čas, byly jsme rády, že jsme úkoly stihly. Po uplynutí vymezeného času na práci nastal pátek, kdy jsme se my, slavné egyptoložky, přesunuly do 7. B, abychom se s žáky této třídy podělily o naše poznatky.

Ačkoliv některé z nás (tím ale vůbec „nemyslím sebe“) neúprosně svírala nervozita, s kterou jsme se musely vypořádat, a před třídu jsme nakonec napochodovaly v následujících převlecích: mumie - Kristína Kučerová, faraon - Radka Kubínová, bičař - Kristýna Marková, prostá žena - Martina Culková, Anubis - Alexandra Vavrisová a Kleopatra - já, Sabina Stloukalová. Co se naší třídy týče, musím říct, že jsem si nemohla vylosovat lépe. Až na pár momentů byli naši posluchači nesmírně aktivní a pozorní, za což bych vám všem, kteří do této třídy patříte, chtěla poděkovat, neboť jsem si to s vámi opravdu užila.



Jste skvělý kolektiv. :) Žáky ve třídě nejvíce zaujala naše kulturní vložka, do které patřily břišní tance, hudební ukáзка, divadelní představení, a nakonec přišlo i na zapojení žáků, kdy jsme si společně zatančili Just Dance, a to pěkně po egyptsku. :) Já si nejvíce z celého dne užila naše divadelní představení. :)

Týden devátáků nám všem dal hodně. Myslím si, že není na co si stěžovat. Spolupráce lidí ve skupině jen upevnila naše pouta a snad poprvé jsme se setkali s takovým velkým úkolem, jako je ukočirovat a zaujmout celou třídu natolik, aby nás všichni žáci vydrželi poslouchat celé čtyři hodiny. Naši skupině se to našťástí povedlo a díky bodům jsme se umístily na krásném druhém místě z osmi skupin. :)

Nakonec si nemůžu odpustit, abych nedodržela slib, který jsem dala. Děkuji Adamu Štarkovi za to, že mi dělal psychickou podporu u psaní článku. Adame, těchto pár slov patří tobě, užij si svých pár minut slávy. :D

Přeji hodně štěstí všem žákům, které ještě tento nelehký úkol čeká! :)

Sabina Stloukalová, 9. B

You Dream We Run Blansko 2017

Ve dnech 9. - 10.6.2017 se v areálu ASK Blansko jako každoročně konala charitativní akce You Dream We Run, na které nesměla chybět ani štafeta ZŠ Lysice, složená z žáků, učitelů a přátel školy. Letos se přihlásilo neuvěřitelných 202 lidí a stali jsme se tak (opět) nejpočetnější štafetou celé akce!

You Dream We Run je 24 hodinový charitativní běh. Účastníci chtějí pomáhat lidem, které nepříznivý osud pevně chytil do svých spárů a postihl je krutý handicap. Hlavním pilířem této akce bylo udržet v pohybu na běžecké dráze štafetový kolík, který má v sobě zabudované speciální čidlo na počítání uběhnutých kol. Za každé kolo (400m) padly handicapovaným osobám do kasičky dvě koruny. Největší peněžní příspěvky však plynuly ze zakoupených triček a jiných předmětů s logem akce, které byly k mání v areálu. Vynechat nesmím ani sponzorské dary.



Fotka s pí uč. Nesnídalovou, jednou z organizátorek celé akce

I letos jsem zastupovala naši školu, tentokrát se sborem a samozřejmě i na postu běžce za splnění přání. Jak celá akce probíhala z mého pohledu? Dovolte mi, abych se stala vaším průvodcem touto akcí.

Už při odjezdu od školy nás tížil každoroční problém. Množství lidí v naší štafetě bylo moc velké, oproti tomu autobus zase moc malý. To byste nevěřili, kolik se do autobusu může vecpat lidí! Spíše bych považovala za malý zázrak, že jsme se nějakým způsobem vmáčkli. Autobus nás dopravil až k areálu ASK Blansko. Při příjezdu na mě dýchala ta úžasná atmosféra, na kterou jsem od loňska celý rok netrpělivě čekala. Náš smích se prolínal s příjemnou hudbou skupiny Allright Now, jejíž koncert lahodil s půvabnou vůní jídla.

Celá akce započala v momentě, kdy odezněla stejnojmenná hymna You Dream We Run v podání našeho školního sboru. Na konci písně se pomocí transparentů, námi vyrobených, přidávali k našemu zpěvu i ostatní účastníci, což atmosféru ještě více rozveselilo. A bylo to tady! Moment, na který všichni čekali. Celá běžecká dráha se letos díky barvě triček obarvila domodra a nám nezbývalo než si vychutnávat tu úchvatnou atmosféru při startování akce a obíhání úvodního kolečka, kterého se účastnili všichni běžci. Po doběhnutí jsme jeden druhému popřáli hodně štěstí a absolvování štafetového běhu ve zdraví. Začala akce, při které se stovky lidí spojily a nezáleželo na tom, že se navzájem neznají. Běželi jsme pro ty, na které se v životě štěstí neusmálo, abychom jim splnili jejich přání a onen úsměv na tváři jim vykouzlili. No, jak se říká, v jednotě je síla. Letos se v této „jednotě“ skrývalo 2 000 běžců v 53 týmech.

Všechno ale nabylo tak růžové. Museli jsme vynaložit hodně úsilí, nervů, vypořádat se s nejrůznějšími problémy, v mém případě s poraněním na nohou. Modré tejpky Jakuba Švancary se staly naším poznávacím znamením... V pátek došlo také k tomu, že někteří – a to směřuji i na členy naší štafety – jen seděli, a neběželi, maximálně oběhli pár koleček, jen aby se neřeklo. To však není pouze můj názor, hlas lidu promluvil. Noční běh nám svojí stávkou pokazili členové Killian Gangu. V sobotu byl naší nevýhodou nízký počet členů. Ale té srandy, co jsme si spolu na této akci užili! Myslím si, že nikdo se opravdu nenudil. A když už ano, pěkně jsme ho srovnali větou: „Ty máš energii hrát badminton? No tak si jdi zaběhat!“ (Tom už bude vědět.) V naší štafetě se sešla opravdu skvělá parta přátelských lidí, bez nichž bych si akci neužila. Vůbec nevadilo, že ti nejdůležitější z nás v sobotu skončili v poněkud zuboženém stavu. A že nás tedy bylo! Ano, ani já jsem nebyla výjimkou. Sobota byla opravdu únavná a půlka našeho družstva (ve skutečnosti jsme se střídali po půlkách kola) padla pod náš party stan a jen rozjímala vleže. Největší adrenalin však přišel v momentě, kdy jsme si na nohy s rozleželými svaly měli stoupnout a běžet. Jak by řekla moje nová kamarádka, kterou jsem si našla na YDWR: „Proboha! Vy chodíte jako kachny!“

You Dream We Run Blansko 2017

Běh na You Dream We Run doprovázela opravdu bohatá kulturní vložka. Na pódiu tak vystoupily známe tváře, jako je Martin Harich, ale i méně známé jako třeba Peter Cmorik. Pánové k nám přijeli až ze Slovenska! Já si však nejvíce užila vystoupení skupiny NEBE, která, světe div se, vystupovala pod černou oblohou. Zvláštností je, že skupina na You Dream We Run odehrála svůj tisící koncert! Jejich noční vystoupení tak mohly obohatit různé laserové efekty, avšak já se nejvíce soustředila na frontmana Petra Harazina, který diváky doopravdy nenechal oddechnout ani na minutu. Ať už se jednalo o to, že nás neustále nutil poskakovat nebo poletoval po pódiu on. Petr si uměl ze svého vystoupení udělat show! Zastavil se snad jen v momentě, kdy se na pódiu skrčil k mému telefonu, abych si s ním mohla udělat selfie. A to, prosím pěkně, během vystoupení. Nejkrásnější zážitek mi zajistila právě skupina NEBE v momentě, kdy Petr vyzval mě a moji kamarádku Alexandru Vavrisovou ke společnému tanci na pódiu přímo se skupinou a dalšími lidmi.



Zprava: Alexandra Vavrisová, Peter Cmorik (pětinásobný slavík!) a Sabina Stloukalová

Vzhledem k tomu, že jsem na YDWR i nocovala, měla jsem tu čest poslechnout si i další program, který doprovázel naše „sovy“ – noční běžce. Musím říct, že to bylo opravdu... Nezapomenutelné! K tomuto se dá říct jen jediné: „No, kdo nezažije, ten nepochopí.“

V momentě, kdy se nám v rámci možností povedlo trochu načerpat energii na koncertě Petra Cmorika, přesunuli jsme se na běh závěrečného kolečka. Zde při odpočítávání posledních sekund do 24 hodin doslova gradovala slavnostní atmosféra, v pozadí všeho dění byly jásavé radostné hlasy všech okolo. Pak už nezbývalo nic jiného než si zaběhnout (z posledních sil podotýkám) poslední kolečko. Nyní přišel ten moment, na který jsme všichni čekali. Moment, kvůli kterému jsme celých těch 24 hodin běželi. Moment, kdy se sečetla všechna naše práce a obrátila se v dobro pro ostatní. (Ale i pro nás to znamenalo, že naše těla už nebudou dlouho trpět.)

Všechny peníze ve finále byly použity na dobrou věc, na sny deseti handicapovaných lidí. Svého cíle dosáhla i desátá v pořadí, Lucinka, jejímž přáním bylo setkání s živým delfinem. Podařilo se splnit sny v celkové hodnotě 370 000 korun. Počet uběhnutých kol byl 32 000. A na závěr jedna perlička: Do štafety se připojil muž, který celých 24 hodin běžel sám. Uběhl neuvěřitelných 100km. Smekám klobouk, neboť já byla hotová každých 100 metrů.

You Dream We Run pár slovy? Jak pěkné je vidět, že skupina naprosto cizích lidí překonává své síly pro jedinou věc, a to vykouzlit úsměvy na rtech těm, s kterými se osud nepáral. YDWR mi jako každoročně opět přineslo nezapomenutelné zážitky a emoce z neuvěřitelné atmosféry.

Děkuji všem, co se do akce jakýmkoli způsobem zapojili, ať už organizací, pouhým zakoupením trička nebo aktivním během.

Těším se na vás zase za rok!
ZŠ LYSICE - DOKÁZALI JSME TO!

Sabina Stloukalová, 9. B



Příprava na závěrečné kolečko. (zleva Sabina Stloukalová, Vanessa Sekaninová, Vendula Kučerová, Tomáš Homolka, v pozadí Jakub Švancara)



Exkurze do Vídně

V pátek 5. května 2017 jsme nemuseli jít do školy, protože jsme v rámci výuky němčiny jeli na výlet do Vídně.

Vídeň nás uvítala slunečným počasím. Z autobusu jsme vystoupili plni očekávání. První, čeho jsem si všimla, byla spousta česky mluvících turistů. Všichni spěchali k domu navrženému českým architektem Friedensreichem Hundertwasserem. Mě zaujaly stěny bytů, které zářily různými barvami.

Druhým místem, které jsme navštívili, bylo jakési muzeum zbraní. Zde mě ohromil obraz rozprostírající se přes celou stěnu a zobrazující bitvu. Ve druhém patře jsem zahlédla ženu hrající na klavír a pána, který ji fotografoval. Kluky zaujaly zbraně, uniformy a vojenská technika.

Odtud jsme jeli do Schönbrunnu, kde se nachází muzeum kočárů, z nichž některé používala i sama císařovna Sissi. Zazněla zde spousta informací. Mně nejvíc utkvěla v paměti ta, že Sissi měla pas, jako když obejmete krk dospělého muže.

Poté nás autobus převezl do centra Vídně. Tady byl největší dominantou hrad Hofburg. Překvapil mě vchod z Josefova náměstí do bývalého císařského dvorního farního kostela. Nikdy by mě nenapadlo, co se za obyčejnými dveřmi skrývá, podle průvodkyně nejkrásnější hrobka na světě. Po prohlídce jsme dostali rozchod. Dovedete si představit, co následovalo. Obchody, jídlo a zase obchody. Když už jsme se všichni sešli, pokračovali jsme na dlouho očekávané místo, do Prátru. Na autobus začaly padat první dešťové kapky. V Prátru ještě chvilku pršelo, ale nakonec se počasí umoudřilo. Každý chtěl vyzkoušet alespoň jednu atrakci. Největší skupina se vydala na ruské kolo, nejdražší atrakci. Já jsem prošmejdila všechny horské dráhy, na které byl vstup možný bez dozoru dospělé osoby. Na vyřádní jsme měli pouhou hodinu, která utekla příliš rychle.

Cestou domů jsme si sdělovali zážitky a byla docela legrace. Výlet do Vídně se určitě povedl.

Ema Rozprýmová, 7. C

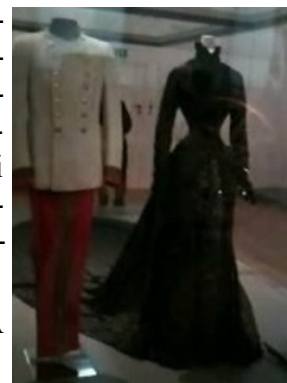
Postřehy účastníků

Všude byla spousta lidí, zejména turistů. Na každém rohu se na nás díval Mozart a prodávali Mozartovy koule. Líbil se mi zámek Schönbrunn, na kterém žila Sissi, i výstava kočárů u zámku. Pěkné byly i Hundertwasserovy domy. V Prátru jsem byla na ruském kole, ze kterého byl krásný výhled na celou Vídeň. Ve Vídni se mi velmi líbilo a příští rok bych ráda jela znovu.

Iveta Koudelková, 7. A

Ve Vídni mě zaujalo několik věcí. Jednou z nich byly i domy známého architekta Hundertwassera. Jeho stavby byly postaveny tak, aby splynuly s přírodou, nejsou souměrné, ale různě zakřivené. Dále se mi líbilo v Schönbrunnu, v muzeu kočárů. Zde jsem obdivovala šaty císařovny Alžběty, zvané Sissi. Měla velmi štíhlou postavu. Také mě zaujala nádherná katedrála svatého Štěpána. Nejvíce se mně, a asi i všem ostatním líbilo v Prátru. Hodně atrakcí, horské dráhy, strašidelný dům a samozřejmě obří ruské kolo. Byl z něj nádherný pohled na celou Vídeň a na všechny kolotoče v Prátru.

Michaela Trčková, 7. A



Na každém rohu byla sladkost Mozartovy koule a pohledy, všichni to kupovali jako diví. Nejvíce se mi líbilo v Prátru, kde jsme s holkama byly na ruském kole, bobové dráze (dvakrát) a ve strašidelném hradě. Vymyslely jsme slogan: „Bez peněz do Prátru nelez!!!“ Mezi památkami se mi nejvíce líbily Hundertwasserhaus, zámek Schönbrunn a katedrála sv. Štěpána. Zajímavé bylo i povídání o císařovně Sissi. Dali jsme si i zmrzlinu, ale nestála za nic. Uznávám, že jsme si radši měli koupit ty Mozartovy koule.

Andrea Sedláková, 7. A

Exkurze do Vídně - postřehy

Když jsme šly s kamarádkami v Prátru do strašidelného hradu, nikde nebyla uvedena cena atrakce. Zeptala jsem se kamarádky, která už zaplatila na to, kolik to stojí. Odpověděla že 3 eura 50. Prodavač řekl: „Ano 3 eura 50“. A pak na nás mluvil česky. Bylo fajn, že nám někdo rozumí.

Karolina Hořavová, 8. B



Když nám paní učitelka Máslová zadala úkol sepsat poznatky z Vídně, rozhodla jsem se napsat o „českém koutku“ v dómu sv. Štěpána v centru Vídně (samozřejmě se to český koutek nejmenuje, ale mně se toto označení líbí). Na obrázku vpravo vidíte autoportrét českého stavitele Antonína Pilgráma, vyklánějícího se z okna, který toto dílo v chrámu zhotovil po roce 1511. Nad oknem je podstavec pro varhany, který se nikdy nepoužíval, ale i tak za podívání stojí. Za jeho dílo je pokládána i místní kazatelna, ale ta se dnes spíše připisuje jiným. Svou prací ovšem přispěl i na jejím zhotovení. Z Česka ho můžeme znát jako autora portálu staroměstské radnice v Brně.

Mája Zouharová, 7. B

Ve Vídni jsme navštívili mnoho zajímavých míst. Nejvíc ze všeho se mi líbily domy architekta F. Hundertwassera. Vždycky jsem si přála v podobném domě plném zeleně bydlet, takže když jsme se tam s kamarádkami procházely, bylo to jako splněný sen. Dál mě uchvátilo i muzeum s kočáry a šaty císařovny Sissi. Mám z něj spousty fotek, které zaujaly i mou sestru. Nádhernou stavbou je taky chrám sv. Štěpána.

O tanky a zbraně se moc nezajímám, takže muzeum na toto téma mě moc neoslovilo, ale věřím, že spoustu lidí to určitě bavilo.

Když jsme seděli po cestě do Vídně v autobuse, říkala jsem si, že nejvíc si užiji v Prátru, ale nebyla to tak docela pravda. Bavila jsem se sice dobře, ale na druhou stranu do Prátru můžu kdykoliv s rodiči.

Celá exkurze se mi velmi líbila a jsem vděčná za to, že jsem se do Vídně mohla podívat.

Kateřina Trojanová, 7. A

Co se mi ve Vídni		
líbilo:	muzeum války	velmi pěkné
nelíbilo:	muzeum kočárů	nezáživné

Prátr se mně líbil ze všeho nejvíc, nenapsal jsem ho do tabulky, protože jsem tam chtěl napsat něco naučného, a hlavně Prátru nemůže nic konkurovat. Ve Vídni se mně moc líbilo a jel bych tam znovu, hlavně do Prátru, ale určitě bych navštívil i jiná místa.

Jirka Houdek, 7. B

Celý výlet byl moc hezký. Kdo může v sedmé třídě jen tak jet do Vídně? Nejvíc se mně líbilo vojenské muzeum. Úžasné byly tanky a obří dělo. V muzeu jsme měli 1. a 2. světovou válku jako na dlani. Pořádně jsme použili němčinu a koupili jsme si muffin a Kuba Vajďák nám objednal kopeček jahodové zmrzliny. Super byl i Prátr, kde jsme byli na obrovském ruském kole, i když se bojím výšek. S Jirkou Houdkem jsme jeli na dvou horských drahách, dvakrát. Bylo to boží!

Martin Vlach, 7. A

Ve vojenském muzeu jsme viděli zbraně z první a druhé světové války, ale s kamarády nás také zaujala kavárnička, kde jsme se jako správní turisté museli občerstvit. S Markem a Dawidem jsme si objednali každý SacherSchnitte. Poté jsme jeli do centra Vídně, kde jsme si po jeho prohlídce skočili do Mekáče. Objednali jsme si shaky a zmrzlinu. Popojeli jsme kousek dále k zábavnímu parku Prátru, kde jsme s kamarády vlezli celkem na tři atrakce. Podle mě to byly ty nejnormálnější atrakce, co tam měli, na nic monstrózního jsme raději nešli. Tak takhle vypadal výlet do Vídně. Vidíte, že chodit do němčiny má nakonec nějakou výhodu, kdo může říct: „Byl jsem ve Vídni, a dokázal si i něco objednat.“

Adam Křelina, 9. B

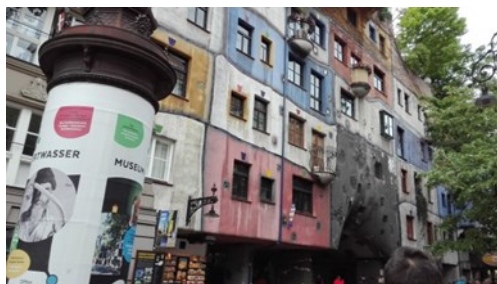
Byla jsem přesvědčena o tom, že cesta bude dlouhá, ale pokud máte tak *skvělého* spolusedícího, jako jsem měla já, uteče to neskutečným způsobem.

Nejvíce se mi líbil Hundertwasserhaus. Zaujal mne *krámk* s kavárnou, který se u tohoto díla nacházel. Vše bylo maličké, ale zároveň nádherné. Jen jsem stála s otevřenou pusou a výrazem „jakože vážně?!“ Ve Vídni jsem byla poprvé, ale, páni, musím říct, že jsem se zamilovala. Architektura mi trochu připomínala Brno, jedna ulice byla hodně podobná náměstí Svobody. Takže na mě Vídeň působila tak trochu domácky stejně jako třeba hlavní město Slovinska, které jsem navštívila loni v létě. Schönbrunn se mi také moc líbil, i když preferuji více hrady než zámky. Kočáry umístěné v jedné z budov Schönbrunnu byly také zajímavé, nejvíce samozřejmě *pohřebák*. Hofburg, sídlo prezidenta, rozhodně nudný nebyl, ale po pravdě mě ani nikdy extra nezajímal Pražský hrad, tudíž jsem z této budovy nijak unesena nebyla.

Práter byl samozřejmě naprosto úžasný. Bohužel jsem stihla pouze ruské kolo, ale výhled z něj byl opravdu kouzelný.

Gabriela Vlachová, 9. B

Fotodokumentace a komentář od Aničky Nekoušové



Během hygienické zastávky v Mikulově kluci obdivovali tuto značku umístěnou na parkovišti.

Prvním místem, které jsme ve Vídni navštívili, byl dům, jež navrhl a postavil architekt Hundertwasser.

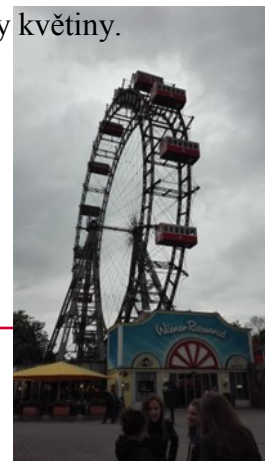


Dále jsme pokračovali do válečného muzea. Zde bylo mnoho zajímavých exponátů jako například auto, ve kterém byl zastřelen František Ferdinand d'Este, a viděli jsme tam dokonce oblečení, které měl na sobě v době atentátu. Mohli jsme se podívat do krytů a vidět spoustu zbraní. Bylo to velmi zajímavé. Část výstavy byla věnována zvířatům ve válce. Bylo to velmi pozoruhodné, i když překlad popisků pod exponáty nás stál spoustu námahy.



Potom jsme se přesunuli do Schönbrunnu, zde jsme si prošli výstavu kočárů. Kočáry byly překrásné. Součástí této výstavy byly i šaty císařovny Sissi. Vyrázily nám dech, protože z nich bylo zřejmé, že císařovna měla strašně útlý pas. Paní průvodkyně jej přirovnávala ke krku dospělého muže. Spatřili jsme tam dokonce obrázky všech koní, co Sissi vlastnila. Viděli jsme kousek schönbrunnské zahrady. Byla nádherná, i když tam ještě nekvetly všechny květiny.

Pak jsme jeli do Prátru, tam jsme se všichni neskutečně těšili. I když nám počasí moc nepřálo - začalo trochu pršet, užili jsme si, jak to jen šlo. Ti, co měli odvalu, šli na kolotoč, který byl 100m vysoký a současně simuloval volný pád. A protože deště bylo málo, šli jsme na vodní tobogán. Potom jsme navštívili „PsychoHotel“. Skoro celou dobu jsme ječeli a tiskli jsme se k sobě, protože to bylo opravdu děsivé, ale bylo to strašně super. Někteří se podívali na Vídeň z obřího kola.



Školní výlety očima devátáčky

CHVILKY ŠTĚSTÍ

Už devět let. Sama tomu nemohu uvěřit, jak už je to dávno, co jsem jela v první třídě na svůj první výlet. Stál za houby. Celý týden jsem se těšila, jak se podívám do Westernového městečka v Boskovicích. V duchu jsem si přála, aby tam měli stejně roztomilé kozičky, jako když jsem tam byla naposledy, na ty jsem se těšila ze všeho nejvíce. Pamatuji si, že jsme si tam s Gabčou koupili orla, který byl na gumě a vypadal, jako by měl každou chvíli vzlétnout. Během poutavého programu jsem však zjistila smutnou věc, ztratila se mi peněženka. Byla jsem tak moc vyděšená, že už jsem si pak následující program s kovbojem, který kolem sebe střílel slepými náboji, vůbec neužila. O půl hodiny později ke mně přiběhla paní učitelka s tím, že nějaký hodný chlapec moji růžovou peněženku našel. Bohužel to mi dobrý pocit z výletu nevrátilo. Z prvního stupně jinak moc vzpomínek na tyhle výlety nemám. Všechny se mi pak zdály jednotvárné a vždycky se mi stalo něco špatného, snad mojí vinou. Byla jsem asi zvláštní dítě. Vybíralo se vždy mezi dinoparkem a ZOO Brno. Většinou mě spíše zaujaly ty „menší“ výlety, které se konaly během roku, třeba jako výlet do Bonga v Brně, kde si barvitě pamatuji bludiště, ve kterém se každý nejméně na půl hodiny ztratil.

Když jsem přestoupila na druhý stupeň, výlety se pro mě staly zábavnějšími. Doba pobytu někde v krajině pro mě neznámé se prodloužila, počet zážitků se násobil. I přesto se musím přiznat, že na výlet v šesté třídě jsem se vůbec netěšila. Jeli jsme do Březové do zážitkového tábora STAN. Pobyt mimo domov mě do té doby děsil. Nikdy jsem však potom nelitovala toho, že jsem se ho zúčastnila. V sedmé třídě jsme absolvovali putovní výlet po Vysočině, bohužel na něm chybělo mnoho mých spolužáků. Řekla bych, že pro mě suverénně nejlepší byl výlet v osmičce. „Hurá na Praděd!“ zaznívalo z našich pokojů po ránu, kdy jsme byli všichni vzorně sbalení a už čekali jen na to, až paní učitelka zamkne chatku. V půli cesty se sice daly zaslechnout zlostné výkřiky: Praděd - 8. B, 1:0, ale i přesto jsme si drželi v těle nepatrnou kapku optimismu a s úsměvem na rtech obávanou horu porazili. „Praděde, my se tě nebojíme!“

Poslední výlet ze svého pohledu také mohu považovat za vydařený. Lidi ze třídy si poprvé, někteří naposledy, vyzkoušeli, co to je plavit se po řece. První den s instruktorem proběhl v naprostém klidu, druhý den nastal však problém, jedna ze skupinek ztratila pádlo a museli jet bez něj. Nakonec se zjistilo, že ho nějaký zapomnětlivec nechal v chatce. Paní učitelka Tesařová to s námi neměla jednoduché, ale musím říct, že my jsme s výletem spokojeni byli. Zábavných akcí, které pořádali mí spolužáci, jsem se raději neúčastnila, byla jsem vždy pouze takový tichý pozorovatel, který pomáhal po ukončení s odstraněním škod a navrácením věcí do původního stavu.

Čas se spolužáky strávený na výletech bych nazvala takovou chvilkou štěstí. Pobýt určitou dobu na nějakém pro nás novém místě, zažít s kamarády pár nových zážitků, lépe se poznat, a hlavně zjistit, že nikdo není takový, jak se na první pohled zdál. Za devět let jsem zažila spoustu úžasných chvil se svojí současnou i bývalou třídou z Drnovic. Máme skvělý kolektiv. I když se někdy hádáme a děláme si navzájem věci, které nám nejsou zrovna příjemné, i přesto se máme rádi a nedali bychom na sebe dopustit. Když mně teče do bot, vždy vím, že se na svoji třídu mohu spolehnout. Největší kamarádství vždy vznikla právě na školních výletech. Party, které se na nich vytvořily, byly nerozlučné. Třída se na nich většinou naučila táhnout za jeden provaz. Jsem hrozně ráda, že jsem měla možnost se něčeho takového účastnit. Ať už se jede kamkoli, vždy si tento úžasný a nezapomenutelný moment vryjete do paměti a už ho nebudete chtít nikdy pustit. Neváhejte a jezděte na výlety se svojí třídou!

Nicol Sedláčková, 9. B

Škola a já

Škola a já jsme dvě naprosto odlišné věci. S učením jsem se moc nekamarádil, ale výlety jsem měl rád. Mám i dost krásných a dojemných vzpomínek, ale jedna z nejlepších se stala, když jsme byli na školním výletě v osmé třídě a šli jsme 12km na Praděd. Byla to pro mě téměř smrt, ale zvládli jsme to. Řekli jsme si: „Jsme šampioni!“ Tato věta se stala naším mottem po zbytek školního roku. A další? Ty jsou z deváté třídy z exkurze do Prahy. Pamatuji si to, jako by to bylo včera. Paní učitelka řekla: „Vše, co zničíte, zaplatíte ze svého, tak buďte opatrní.“ A co se nestalo? Přišli jsme na pokoj a zjistili jsme, že dveře od pokoje se s námi moc kamarádit nebudou, a řekly si, že jim to bude víc slušet bez kliky. No a stalo se. Byla to jen jedna z mála takových věcí, na které budu rád vzpomínat.

Vojta Dudek, 9. B

Všechno to začalo 30. května, kdy jsme se sešli všichni žáci 9. A s panem učitelem Horbasem a paní učitelkou Tesařovou ve Skalici na nádraží. Odtud jsme vyrazili do Kostelce nad Orlicí. Po několika přestupech a celkem dlouhé cestě z nádraží do kempu jsme se ubytovali. Rozdělili jsme se do dvojic – holka kluk, protože na nás čekaly kánoe. Na klidné vodě jsme si zkusili nasedat, pádlovat a vysedat. Pak jsme se vydali na zámek do Doudleb. I když všichni očekávali, že to bude jen nějaká nudná prohlídka se zdouhovou historií zámku, nakonec se nám to velmi líbilo. Dokonce si nás paní průvodkyně tak oblíbila, že jsme si mohli v zámku i lehnout na zem, abychom si dobře prohlédli velký obraz na stropě. Také nám dovolila posadit se do zámeckých křesel, židlí a pohovek. Po prohlídce měla následovat už jen 5 km cesta na kánoích do kempu po řece Tiché Orlici. Ještě před touhle cestou jsme čekali na pána z kempu – pana Borůvku, až nám doveze kánoe. Zastihla nás ale bouřka. Prvně začalo trochu pršet, ale pak se roztrhly mraky a přšelo a přšelo. Z ničeho nic pak začaly padat asi 2-3 centimetrové kroupy. Schovali jsme se tedy pod most. Když po chvíli krupobití ustalo, nenapadlo nás nic jiného než si zahrát „kroupovou bitvu“. Potom přijel pan Lesní plody (říkali jsme tak panu Borůvkovi), my jsme si rozdělili lodě a barely na věci, oblékli jsme si vesty, vzali jsme si pádla a jeli jsme. Cesta do kempu byla docela v pohodě, i když stále poprchalo.

Druhý den ráno jsme se nasnídali a hned se vydali na řeku, na Divokou Orlici. Tentokrát jsme sjížděli úsek dlouhý 11 km. Místy bylo vody po kotníky a o pár metrů dál bychom nedosáhli na dno. Jelikož den před tím přšelo, byla voda zabarvená do kakaově hnědé barvy. Následoval soutok Tiché a Divoké Orlice. Byl tam krásně vidět barevný rozdíl toků. Tichá Orlice byla průhledná nazelenalá a Divoká byla hnědá.

Třetí den jsme se probudili do krásného dne a pan Ostružina (tak jsme také říkali panu Borůvkovi) se nabídl, že by nás na začátek naší další plavby dovezl autem. Byla to zajímavá jízda – udělali jsme pár selfieček a popovídali si. Když jsme dorazili na místo, rozdělili jsme se do dvojic. Tentokrát už nemuseli jet holky s kluky, protože to byla naše poslední plavba, mohli jsme si vybrat. Sjížděli jsme 16 km po Tiché Orlici. Naneštěstí na ní bylo více keřů (a v nich pavouci), do kterých jsme naráželi. Docela dost lidí se kvůli nim cvaklo (vodácký výraz = překlopilo). Ale cesta byla i tak super.

Čtvrtý den jsme vstali, sbalili si věci, uklidili chatky a odevzdali klíče. Věci jsme si nechali v kempu a šli jsme se podívat na zámek do Kostelce. Potom už následovala cesta domů. Výlet na vodě jsme si všichni užili a doporučujeme jej i ostatním třídám.

Lucie Bartušková, Kristýna Musilová a Markéta Kotolanová, 9. A

Zpověď jedné dvojice:

VÝLET 2K17

Roman Záboj: „Při rozdělování do dvojic nenastal žádný problém. Ne jako v nižších ročnících, kdy jsme před holkami utíkali. Vybral jsem si Natku Tůmovou, kterou jsem během naší plavby oslovoval nej-různějšími jmény v závislosti na situaci. Když dobře pádlovala, tak to byla Natálka. Když jsme její zásluhou mířili do křoví, řval jsem: „Pádluj, v*le!“ Nejlepší a nejtípnější zážitek byl, když jsme společnými silami zabili každého pavouka, který se odvážil vstoupit na naši loď. Kdo se pavouků bojí? Můžete hádat dvakrát.“

Natálie Tůmová: „Hned první den jsme šli na zámek, kde jsme leželi na zemi a koukali na pomalovaný strop. Paní si nás tak oblíbila, že jsme si mohli sednout i do křesel. Její ochota byla velmi příjemná. Když nám prohlídka skončila, měli jsme dojít k řece a nasednout do kánoí a jet. To nám ale překazil prudký déšť a po chvíli i kroupy, tím pádem jsme skončili jako bezdomovci pod mostem. Ještě k tomu jsem jela na kánoi s Romanem, to byl taky zážitek. Když jsem se Romana zeptala, jestli bych mohla zkusit zadáka, řekl, že prý by to byla sebevražda, ale mně se nezdálo, že by mně to „nějak“ nešlo. Roman se prostě asi bál, že bude vepředu víc pavouků než vzadu.“



Naše planeta Země by si zasloužila alespoň jednou za rok nějakou péči. Dává nám vše potřebné k životu, a proto se žáci z celé školy rozhodli, že jí věnují alespoň jedno odpoledne a zúčastní se úklidu v okolí školy. Akce se měla původně uskutečnit ke Dni Země, který připadá na 22. dubna. Den Země se začal pořádat v USA v roce 1970, dnes ho slaví víc jak miliarda lidí ve 175 státech světa.

Letošní úklid se v okolí naší školy uskutečnil až 11. května 2017. Čekalo se na vhodné počasí. Akce se zúčastnily snad všechny třídy. Uklízelo se nejen v okolí školy, ale i u altánu, tenisového kurtu, ale například i u dětského hřiště, celá trasa, kterou chodí žáci do školy. Každá třída měla na uklízení určitý úsek. Žáci dostali velký odpadkový pytel, do něhož shromažďovali své nálezy. Letos se nám nic extrémního nepodařilo najít, ale v minulém roce jsme našli spoustu kovových předmětů, hodně rozbitých skleněných lahví, pneumatiky a věci, které do okolí naší školy a do přírody určitě nepatří. Neuklízelo se déle než dvě hodiny.



Všichni si po ukončení úklidu svého úseku na školní zahradě opekli špekáčky, které dostali jako poděkování za práci. Letos si děti pochutnaly i na šťávě, hroznech, jablkách, ovocném džusu a ovocné přesnídávkce. U ohně měli vše na starosti žáci devátých tříd a učitelé pracovních činností.

Karolína Zárubová, 5. B

Zápis dětí do 1. třídy

Dne 12. dubna se uskutečnil zápis dětí do 1. třídy v Lysicích. Byla jsem se svými spolužáky (2 kluci a 7 dívek) vybrána, abychom pomohli paní učitelce. Pár dní před zápisem jsme se sešli s paní učitelkou, dostali jsme instrukce a rozdělili jsme si úkoly. Dva z nás měli stát u vchodových dveří a vítat budoucí prvňáčky u nás ve škole. Další dva spolužáci byli v chodbě a jejich úkolem bylo vodit děti do tříd a další měli být u odměn a u nástěnky, na kterou budou umisťovat obrázky namalované dětmi.

V den zápisu jsme se sešli o půl druhé, abychom stihli nachystat stanoviště na zápis, který začínal ve dvě hodiny. Stačilo už se jen převléci a mohli jsme jít na to. Tentokrát jsme měli téma Večerníček. Děti byly natěšené, ale některé trochu bojácné. Atmosféra byla uvolněná. Každý „prvňáček“ si nakonec odnesl malou odměnu. Po skončení jsme pomohli paní učitelce Rozprýmové uklidit a šli jsme na autobus.

Takových aktivit, jako byla tato, se účastním velmi ráda a doufám, že i v deváté třídě budeme v podobných akcích pokračovat. Přála bych si, aby naše třída měla patronát nad prvňáčky.

Martina Štěpánková, 8. B



Výlet žáků 7. C do psího útulku

Dne 22.6.2017 jsme jeli do psího útulku v Blansku. Nacházelo se tam šest psů a ke každému nám paní, která tam pracuje, řekla jeho smutný příběh. Na fotce můžete vidět, jak je pejsek šťastný, když jsme ho navštívili a přinesli mu různé dárky. Upekli jsme sušenky a za vybrané peníze jsme koupili granule. Sára Hrnčířová vyrobila pejskům pískací hračky, Tomáš Homolka donesl pamlsky a Šimon Pavlíček daroval staré deky a prostěradla. Dozvěděli jsme se spoustu nových informací. Překvapilo nás, že se v psím útulku nenachází štěňátka, ale

většinou starší nemocní psi. Dala je tam buď POLICIE, nebo starší lidé, kteří se o pejska už nemohou starat. Někteří pejsci byli týraní svými pány. Poznali jsme, jak to v takovém psím útulku chodí, a udělali jsme dobrou věc.

Klára Olejníčková a Veronika Šauerová, 7. C



Divadelní představení druhého stupně

Jak jen ten čas letí... Už i nám divadelníkům dávno odbily hodiny osudu a na řadu konečně přišlo představení naší celoroční práce na pohádce Soví princezny od Dagmar Jandové. S touto divadelní hrou si nás, žáky osmého a devátého ročníku, vzala pod křídla paní učitelka Simona Kyánková. Na divadle není pro nás herce zajímavé jen finální ztvárnění příběhu, který hrajeme na scéně, ale i vše, co stojí za přípravou. Napadlo vás někdy, jak probíhá taková příprava divadla? Pojdte se podívat do našeho zákulisí...



Letos toho při nácviku bylo opravdu hodně. Hodně času, námahy, nervů, probdělých nocí, abych zachovala dramatičnost tohoto článku, použiji píseň své oblíbené skupiny – Hodně krve, potu a slz. Největším kamenem úrazu byla naše neznalost scénáře. Myslím si, že právě to bylo něco, co nás spojovalo a jeden druhého jsme se snažili dokopat k nějakému činu. Všichni víme, že naučit se nějaký text z paměti není vůbec jednoduché. A že jsme někteří toho říkali pozhnaně! Také bychom potřebovali víc zkoušek, ale kde ten čas jen brát?

Čas plynul jako voda a my se náhle ocitli na sokolovně, kde si většina z nás uvědomila, že už jde vážně do tuhého. Z docela cizích lidí rázem byla jakási skupina, která měla před sebou společný úkol. Naladili jsme se na stejnou notu a díky tomu vznikla spousta vtipů, zážitků... A samozřejmě – Popelářská hymna. S odstupem času jsem zjistila, že pro nás herce byla zážitkem i samotná příprava divadelního představení, neboť ve skvělém kolektivu, kde všichni pracují jeden pro druhého, se cítí člověk opravdu dobře.

Samozřejmě odměnou nám byl dobrý pocit z odehraného představení. Měli jsme radost z potlesku a z uznalých slov od diváků. Děkujeme za vaši pozornost a vy, letošní sestavo dramaťáku – budete mi chybět. Přeji vám hodně štěstí do dalších let!

Sabina Stloukalová, 9. B

Divadlo 1. stupně

Dne 1. 6. 2017 se žáci zúčastnili divadelního představení dramatického kroužku 1. stupně. Paní učitelka Tejkalová nacvičila s dětmi hru Lotrando a Zubejda. Tuto filmovou pohádku režiséra Karla Smyczka a scenáristy Zdeňka Svěráka jistě všichni dobře znáte z televizních obrazovek. V pohádce zazněly i nejznámější písničky z dílny Z. Svěráka a J. Uhlíře a ty také byly použity v divadelním představení, zpívali je herci s pomocí sboru 1. stupně.



Představení bylo velmi povedené a velice se nám líbilo. Myslím, že mohu za žáky z celého druhého stupně hercům poděkovat a pochválit je za skvělý výkon, kterým nám určitě dokázali, že jsou velmi nadaní. Doufám, že takto skvělí herci budou v hraní i nadále pokračovat. Jelikož já také hraji divadlo, tak vím, jak těžké je naučit se text. Máte můj velký obdiv.

Michaela Keslová, 7. B



Pohár rozhlasu 2017

okresní kolo

Z akcí

Velké sportovní akce nazvané Pohár rozhlasu se letos 16. května zúčastnili soutěžící z 18 škol. Z naší třídy 7. C jelo soutěžit šest žáků. Akce začínala během na 60 metrů. Na start se postavili dva mí spolužáci - Dominik Štarha a Franta Juračka. Jejich výkon nebyl špatný, ale na stupně vítězů nedosáhli. Snad příště. Následovaly štafety. Umístili jsme se na šestém místě a z výsledku jsme měli dobrý pocit. Při závodech se nikdo nenudil, protože vždy probíhala soutěž v nejméně třech disciplínách. Z dívek si nejlépe vedla Tereza Jonášová, která mezi téměř 40 závodnicemi vybojovala 6. místo ve skoku dalekém. Lépe se dařilo mně. Ve skoku vysokém i dalekém jsem získal stříbrné medaile. Paní učitelky Nedomová a Požárová nám fandily a hecovaly nás, abychom dosáhli co nejlepších výsledků. Celý den nám svítilo sluníčko a všichni jsme se spálili.

Tomáš Homolka, 7. C

Druhého dne 17.5. se Poháru rozhlasu v Blansku zúčastnili sportovci z 8. a 9. tříd. Jako naši, dá se říct, trenéři s námi byli paní učitelka Nedomová a pan učitel Sedláček. Závodilo se v následujících disciplínách: vrh koulí, běh na 60 metrů, skok vysoký a daleký, vytrvalostní běh a štafeta 4x60m. Za naši školu soutěžilo celkem 12 žáků: Vilém Navrátil, Honza Okáč, Jindřich Chlup, Miloš Kromp, Lukáš Žáček, Jiří Tesař, Zuzana Jílková, Jolana Janíčková, Klára Bohušová, Nicol Sedláčková, Anička Nekoušová a Michaela Homolková. Zajímavé je, že v tento den byli Míša Homolková a Jirka Tesař na roztrhání. Nejprve se zúčastnili matematické soutěže, napsali si Pythagoriádu a potom je pan zástupce přivezl na Pohár rozhlasu. Vilém Navrátil se umístil na 3. místě v běhu na 60 metrů a společně s Honzou, Lukášem a Jindrou se umístili na 3. místě v běhu na 4x60 metrů a Zuzana Jílková obsadila 3. místo (33 závodnic) ve vrhu koulí. Za zmínku jistě stojí i 5. místo Jirky Tesaře, který si ve skoku vysokém vylepšil osobní rekord o 8cm na výkon 154cm, a výkon Lukáše Žáčka, který v běhu na 1500m /po asi hodinovém čekání na start/ vybojoval celkové 7. místo. Jeho čas byl skvělý - 4 : 51, 7s. Pro zajímavost uvádím, že tohoto času nedosáhne spousta žáků naší školy při běhu na 1000m.



Celkově se starší sportovci umístili shodně na 8. místě. S počasím nám to vyšlo přímo skvěle, sluníčko nám krásně hrálo a déšť nás naštěstí nepotkal.

Zuzana Jílková, 8. A

Pythagoriáda

Ráno jsem vstal brzy a vyrazil jsem do školy. Na schodech školy už sedělo několik pátáčků a jeden páták. Postupně se k nám připojovali další, až nás bylo celkem osm. Ve stanovenou dobu dorazila i pí uč. Kolářková a my jsme vyrazili na točnu, kde jsme nasedli do autobusu. Pí uč. Kolářková za nás zaplatila a my jsme se usadili na různých místech v autobusu. Já jsem si sedl s pátákem, který se jmenoval Stoček. Autobus se rozjel do Boskovic. V Boskovicích jsme vysedli a spěchali do školy.

Ve škole jsme zamířili do jídelny, kde se soutěž konala. Zapsali jsme se do listin, že jsme už dorazili, a podepsali se. Poté jsme se rozesadili na určená místa a čekali, až dorazí žáci z ostatních škol. Když se tak stalo, promluvila k nám paní učitelka. Dostali jsme papíry a vodu a začali jsme počítat. Zhruba hodinu jsem počítal příklady. Přišli mi celkem jednoduché. Nejtěžší bylo vymyslet postup, protože jsem se ve škole s žádným postupem, který by bylo možné aplikovat na některý z příkladů, nesetkal, takže jsem jej musel vymyslet sám. Po hodině, vymezené na řešení příkladů, vybrali papíry. Následně jsme opustili školu.

Cesta domů nám ubíhala rychle a já jsem byl rád, že už mám Pythagoriádu za sebou, a zároveň trochu smutný, protože jsem nejel do divadla na Erbenovu Kytici jako zbytek třídy. Do školy jsme dorazili po páté vyučovací hodině a po obědě jsem mohl jít domů. V tomto ohledu jsem byl spokojen, protože spolužáci se po návratu z divadla ještě sedmou i osmou hodinu učili.

Za týden jsem se dozvěděl výsledky Pythagoriády od pí uč. Horbasové. Překvapilo mě, že jsem byl první. Oficiální vyhlášení výsledků jsem bohužel promeškal, protože jsem byl nemocen, ale to mi nevadí.

Jiří Kotolan, 7. C

Pohár krále Jiřího z Kunštátu

Dne 26. května 2017 jsme se zúčastnili sportovní akce „Pohár krále Jiřího z Kunštátu“. Atletický čtyřboj pro žáky z prvního stupně proběhl na sportovním stadionu u ZŠ Kunštát. Zařazeny byly čtyři disciplíny - hod kriketovým míčkem, skok daleký, běh na 50 m, vytrvalostní běh na 400 m - mladší kategorie (2. a 3. tř.) a na 600 m - starší kategorie (4. a 5. tř.). Některé disciplíny byly lehké, hod kriketovým míčkem nebo běh na 50 metrů, ale těžkou disciplínou byl běh na 600m. Celkem se zúčastnilo 52 závodníků v každé disciplíně. Byli jsme rozděleni na mladší a starší dívky, mladší a starší chlapce.

V soutěži družstev obsadili mladší chlapci 1. místo, starší dívky 2. místo, mladší dívky 6. místo a starší chlapci 7. místo. V jednotlivcích byl nejúspěšnějším sportovcem Matěj Ščučka, který získal 1. místo v běhu na 50 m a ve skoku dalekém, v běhu na 400 m a 2. místo v hodu kriketovým míčkem.

Naším soutěžícím jsme fandili ze všech sil. Byl to fajn den.

Petra Šínová a Tomáš Stoček z 5. B

Sportovní den

Ve středu 10. května se konal sportovní den pro všechny žáky 1. stupně. Tato školní akce se koná každý rok a pořádají ji deváťáci. Měli pro nás připraveno osm disciplín: sedy lehy, házení basketbalovým míčem, T-běh, postoj čápa, předklon, skok do dálky z místa, běh na 60 a 500m. Každá třída chodila pohromadě k jednotlivým stanovištím a střídala se u různých disciplín. Někde se měřil čas, jinde vzdálenost a u sedů lehů množství, kolik jsme jich udělali za určitý čas. Podle nás byl nejtěžší disciplínou běh na 500 m a nelehčí hod basketbalovým míčem a předklon.

Myslíme si, že se to deváťákům moc povedlo, a budeme se těšit na další sportovní den a plnění disciplín už jako žáci na 2. stupni.

Nikola Bartušková a Petra Šínová z 5. B



Pavĺína přebírá diplom.

Úspěch našich žáků na Sportovních hrách mládeže

Okresního kola „Sportovních her mládeže“ se v Boskovicích 23.5.2017 zúčastnili žáci speciálních tříd. Hry se skládaly ze čtyř disciplín: skok do dálky, hod kriketovým míčkem, sprint na 60 metrů a vytrvalostní běh: dívky 800m a chlapci 1500m. Naši školu reprezentovalo pět žáků s výbornými výsledky. V celkovém hodnocení se na 3. místě umístila Marie Hegerová a jednoznačnou vítězkou se stala Pavĺína Pulcová. Obě dívky jely naši školu reprezentovat do krajského kola této soutěže, které se konalo 31.5.2017 v Brně.

Co bych řekla k závodům v Brně? Moc jsme si nevěřily. Konkurence byla obrovská a navíc bylo hrozné vedro. Po-dařilo se mně vybojovat první místo v hodu a třetí ve skoku dalekém. Celkově jsem se umístila na 3. místě v Jihomoravském kraji. Sama jsem se svým výkonem spokojená nebyla, kamarádům jsem řekla, že jsem tajně doufala v lepší umístění. Další naší úspěšnou závodnicí byla Marie Hegerová, která získala 3. místo v běhu na 800 metrů. Všem účastníkům bych chtěla poděkovat za jejich výkony a popřát mnoho zdaru v dalších hrách, kterých se už nezúčastním, protože odcházím na střední školu.

Za třídu ST Pavĺína Pulcová

Okrskové kolo ve vybíjené žáků 1. stupně

Složení družstva:	Třída:	Číslo družstva: 6	Trenéři: Andrea Musilová Jana Uríková
Kazda Jakub	5. A		
Littera Jakub	5. A		
Rudolf Petr	5. A		
Horáček Petr J.	5. B		
Bartušková Nikola	5. B		
Šínová Petra	5. B		
Vybíral Vojtěch	5. B		
Jašek Ondřej	4. B		
Janeček Aleš	5. B		
Nečasová Hana	5. A		
Lukášová Karolína	5. A		
Zarbochová Eliška	5. A		

(Družstvo se v průběhu měnilo.)



Okrskový turnaj se uskutečnil 3. května 2017.

Hned brzo ráno jsme se pod vedením paní učitelky Musilové a paní asistentky Uríkové vypravili na cestu. Všichni jsme se velmi moc těšili. Turnaj se konal v Blansku na škole Salmova.

První zápas jsme hráli se školou Dvorská Blansko a prohráli jsme 4:14. První poločas to totiž byla „bída“. Druhý poločas přišlo sice zlepšení (prvního hráče jsme dokonce vybili my jim), ale nakonec nám ve hřišti zbyla jen Peťa Šínová.

Druhý zápas hrajeme s Lipůvkou. Už jsme rozehraní a bijeme víc!!! Ale i tak, ve hřišti zbyl už jen Ondra Jašek a do pole šla i kapitánka, Kája Lukášová. KONEC! A první poločas jsme prohráli. Ve druhém poločase na hřišti zůstala jen Nikča Bartušková, která bojovala opravdu téměř do konce svých sil, za což si zasloužila potlesk všech hráčů i diváků, ale i tak jsme i tento poločas prohráli...

Dál jsme nastoupili proti Jedovnicím. Konečně jsme se chytli a vítězíme v obou poločasech! A KONEČNĚ! VYHRÁLI JSME 6:8.

Čtvrtý zápas hrajeme s domácí Salmovou. V prvním poločase jsme drželi se soupeřem krok, jejich vítězství bylo jen těsné! Pak nám ale došly síly, ale opustilo nás asi i štěstí a to ovlivnilo celkový výsledek - prohráli jsme 8:3!

Zbývá nám ještě jeden zápas! Se Žďárnou. Nastupujeme se společným pokřikem: „TO DÁME!“ (doufáme). A vyplatilo se nám to. V obou poločasech jsme měli docela jasnou převahu a ... VYHRÁLI JSME!!!

I když jsme byli trochu zklamaní výsledky našich zápasů, byli jsme s naší účastí na turnaji spokojeni. Nakonec jsme se **CELKOVĚ UMÍSTILI NA KRÁSNÉM 4. MÍSTĚ**, a hlavně jsme si bezva zahráli a měli možnost porovnat naše síly s družstvy jiných škol!!!

Napsala: Karolína Lukášová, Hanka Nečasová, Kuba Kazda a paní učitelka Musilová

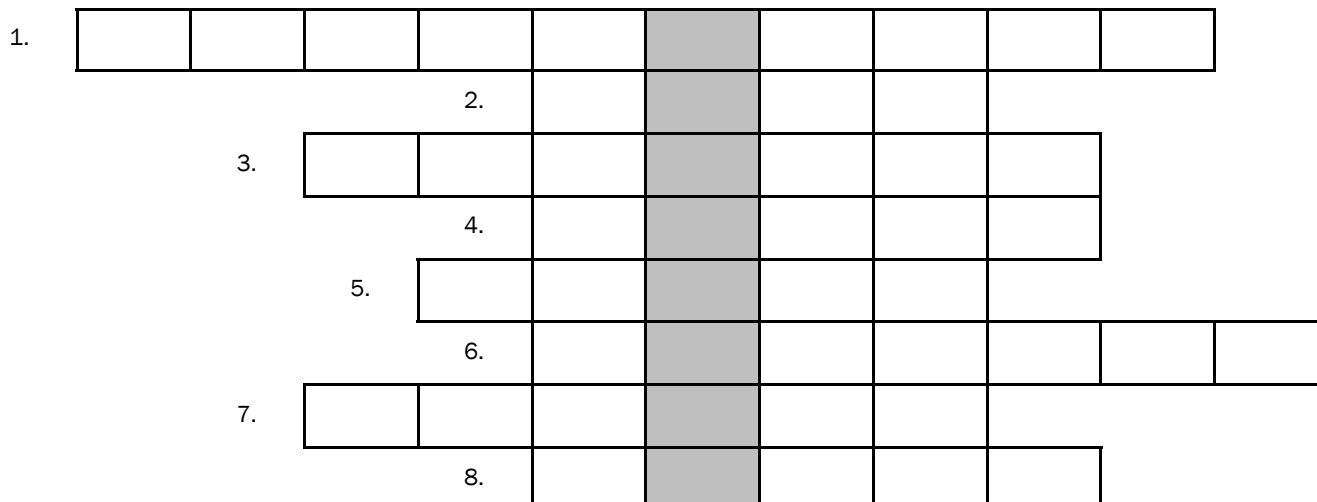


Křížovka o ceny

Milí křížovkáři,

v tomto školním roce je to poslední Plátek a také poslední křížovka. V minulém čísle se ke mně dostalo 6 správných odpovědí. Vylosovanými výherci, respektive výherkyněmi, jsou M. Keslová, J. Solárová a K. Náhlíková. Tímto gratulujeme! No a teď už letní luštění... Tajenku z křížovky napište na papír a odevzdejte paní učitelce Máslové do 9 hodin! Nezapomeňte však připsat své jméno a třídu. Ti, kteří odevzdají správné znění křížovky, se dostaví v 9 hodin k počítačové učebně, kde bude vylosován výherce.

A co dodat, hodně štěstí při řešení a pěkné prázdniny!



1. Zakončení školního roku
2. Častý cíl letní dovolené
3. Oblíbený letní sport
4. Když je teplo a vlhko rostou....

5. Na konci roku, jede za odměnu třída na...
6. Prostředek na dopravu k moři
7. Cíl výletu 8. B
8. O prázdninách se jede na letní....

Míša Homolková, 8. B

A teď už naposledy – Ahoj všichni!

Školní rok se neúprosně přiblížil ke svému konci. Pro většinu z vás to znamená, že se nic neděje, těšíte se na prázdniny a po nich bude zase vše při starém, jen s tím rozdílem, že budete patřit do vyšší třídy. Pro nás, devátáky, je to však konec jednoho příběhu. Příběhu, který se v našem životě táhl neuvěřitelně čtyři roky. Myslím, že mluvím za všechny, když řeknu, že tento příběh byl většinou komedií, zároveň i trochu tragédií. A to ho udělalo tak jedinečným. Co si budeme nalhávat – budete mi chybět. Tím nepoukazuji jen na lidi ze svého ročníku, ale na celkové obsazení této školy.

Poslední číslo Plátku - opravdu pěkná všehochoť. Dozvěděli jste se informace ze sportovních soutěží, za pomoci článků jste se podívali na spoustu míst a dověděli se spoustu informací ze školního života, při čtení článku o You Dream We Run vás zaručeně začaly bolet nohy. Možná jste díky nám načerpali inspiraci k akcím. Zkrátka jsem si jistá, že v tomto čísle si každý mohl přijít na své.

Nyní nezbyvá nic jiného, než popřát krásné prožití prázdnin a hodně štěstí do budoucna. Moji vrstevníci se opět po devíti letech stanou prvňáčky. Tak ať se vám všechno povede, tímto se s vámi loučím.

Sabina Stloukalová, šéfredaktorka

Školní časopis žáků ZŠ Edvarda Beneše v Lysicích vychází 30.6.2017 nákladem 60 kusů.

Šéfredaktorka: Sabina Stloukalová, korektorka: Gabriela Vlachová, grafická úprava: Sabina Stloukalová.

Redaktoři jsou podepsáni pod svými články.